

Marunan torvien sointi kantautui miehen korviin kumeana. Vihollinen oli tunkeutunut kaupunkiin satamasta ja raivasi tietään syvemmälle sen ytimeen. Kuu valaisi öisen kaupungin katuja ja sen loiste hohkasi kelmeänä vaaleiden kivitalojen seinistä.

Veri valui kapeana norona otsalta tuuhealle parralle tehden sen tahmaiseksi. Mies epäili, että häneltä oli murtunut kylkiluu, tai ehkä pari. Ketjumekko ei ollut kunnolla pysäyttänyt metallikärkisen nuijan osumaa. Veri maistui suussa.

Hän saapui linnan porteille, ja vartijat, jotka vielä olivat pysyneet vartiopaikoillaan, päästivät hänet kyselemättä kulkemaan autiolle linnanpihalle. Tornit langettivat pitkät varjonsa maahan ja jylhän linnoituksen ikkunat näyttivät luonnottoman pimeiltä. Jostain kauempaa kantautui tuskanhuutoja ja kilahduksia aseiden iskiessä metalliin.

Mies ei piitannut, vaikka vihollinen oli ovella. Hän marssi määrätietoisin askelin valtaistuinsaliin, välittämättä viiltävästä kivusta, joka piinasi jokaisella askeleella. Kauas olivat valuneet kaupungin loiston päivät ja niistä muistuttivat enää synkät, tummuneet golemit ja kauhtuneet seinävaatteet, jotka tuntuivat nauravan miehelle ivallisesti. Varjot, jotka peittivät seinustoja, syvenivät päivä päivältä, kuin kytkettynä kaupungin ahdinkoon. Valtaistuin tönötti hylättynä autiolla korokkeellaan salissa, joka kerran oli pursunnut elämää, laulua ja valoa.

Verho valtaistuimen takana repesi miehen heilauttaessa kädellään sen syrjään. Hän astui sisään kapeasta ovesta ja laskeutui kumarassa ahtaat portaat neuvonantajansa, kaupunginvoudin huoneisiin. Kun silmät tottuivat hämärään, hän erotti himmeää valoa edestään ja lähti sitä kohden.

Valtakunta luhistui miehen ympärillä, mutta se oli vain vähäinen murhe. Petos oli se, mikä sai miehen palaamaan muureilta takaisin linnaan. Pahat kielet kuiskivat hänen korviinsa todisteita. Ne olivat aukottomia ja raastoivat sydäntä sen juuria myöden. Huhut kiersivät linnan kylmiä seinustoja tuulen lailla, ne kantautuivat miehen korviin yksinäisinä, viileinä hetkinä. Petokselta oli katkaistava kaula.

Ovi lennähti voimalla selälleen.

- Kuninkaani, mies ja nainen polvistuivat.

Hän katsoi halveksien niitä, jotka tekivät hänelle kunniaa ja pysyi vaiti. Hän iski miehen maahan, niin, että panssarihansikkaan levyt helähtivät. Hän veti miekkansa, ja naisen estelyistä huolimatta, työnsi terän miehen selän läpi tämän sydämeen.

- Kuninkaani älkää, nainen anoi itkunsekaisella äänellä, vaikka oli jo myöhäistä.

- Nouse ylös, mies sanoi raivosta värisevällä äänellä. – Nouse ylös!

Nainen haparoi pystyyn. Kyynelet valuiivat vuolaina poskipäille ja hiukset liimautuivat kasvoille.

- Kuninkaani. Tämä ei ollut sitä, mitä luulet sen olevan, hän itki.

- Olen kuninkaasi! mies huusi niin, että hänen äänensä kaikui linnan käytäviltä aina uloimmille varustuksille saakka. – Olen myös miehesi! hän jatkoi ja nainen kyyristyi aivan, kuin pelkkä huuto olisi satuttanut häntä.

- Rakkaani..., naisen ääni murtui.

- Vaiti nainen! mies tarrasi paksuihin tummiin hiuksiin. – Olen kuullut jo kaiken, mies jatkoi rauhoittuen hieman. Hän painoi katseensa lattiaan ja huokaisi.

- Se on valetta, nainen yritti, mutta mies tiukensi otettaan, ja viha leimahti uudestaan hänen silmissään.

- Sanoin hiljaa! En pyytänyt rakkauttasi, vaikka sitä janosinkin, senkin portto! Pyysin ainoastaan kunnioituksesi, mutta sitä et voinut minulle suoda!

- Herrani..., nainen irvisti kivusta, mutta välähtävä miekanterä katkaisi puheen.

Pää jäi roikkumaan kuninkaan käteen muun ruhon valahtaessa veltona lattialle. Kuningas tuijotti kättensä jälkeä ja puuskutti niin, että sylki lensi kaaressa. Osa siitä jäi partaan roikkumaan. Naisen silmät olivat auki ja mies katseli niihin tuntien lamauttavaa ikävää. Hän käänsi katseensa miehen ruumiiseen ja muutamalla nopealla askelella oli sen vieressä. Hän sivalsi pään irti kehosta. Silmittömän raivon ja kostonhimon vallassa hän lähti torniin.

Viileä yötuuli tervehti miestä leudolla tuulahduksella. Taivas oli tummansininen ja tähdet loistivat kirkkaina. Ohut pilvenhaituva lipui ääneti kuun ohi.

Kuningas otti telineestä keihään ja survaisi miehen pään siihen. Hän kiilasi keihään muurinrakoon, jolloin sen miehen pää, joka oli kerännyt asukkailta veroa, jäi irvokkaasti pystyyn, ikään kuin katselemaan tuhoutuvaa kaupunkia.

Kuningas kirosi vouden ja tämän suvun. Hän vannotti jumalia pitämään kirotn miehen sielun ikuisesti linnan muurien sisällä. Samaa hän kirosi vaimolleen ja sanojensa vakuudeksi, heristi naisen päätä taivasta kohti.

Alhaalla kaupungissa vihollinen ryösti ja raiskasi mielensä mukaan. Vastarinta oli murtunut ja kirkuna ja kuolinkarjahdukset kertoivat kaupunkilaisten taistelevan henkensä edestä. Siellä täällä liekit nuolivat kattoja ja sataman suuret sotalaivat oli sytytetty palamaan.

Mies palasi linnaan ja laskeutui kierreportaita vankiaulaan. Hän pudotti naisen pään vanhaan kaivoon, jossa oli pidetty niitä vankeja, joiden teot olivat lähes kuolemantuomion arvoisia. Hän

katkaisi miekallaan köyden, joka kannatteli puualustan päälle kasattua kiviroykkiötä, jolloin ne vyöryivät ryskyen kaivoon, haudaten kuningattaren pään alleen.

Ulkona muutamat vartijat olivat teljenneet linnan sisäänkäynnin, mutta kuningas käski avata portit.

- Teidän palvelujanne ei enää tarvita, hän julisti. – Menkää ja tehkää, kuten katsotte parhaaksi.

Miehet polvistuivat kuninkaansa edessä viimeisen kerran. He kiiruhtivat omiin suuntiinsa, riisuivat kauempana aseparaitansa ja yrittivät päästä ulos kaupungista.

Kuningas silmäili linnansa synkkyyttä. Hän muisti menneet, loistokkaat ajat, jolloin piha oli tulvinut ihmisiä ja iloa. Hevosia ja sotilaita. Vankkureita, linnanneitoja palvelijoineen sekä aatelisiä koristeellisissa vaatteissaan. Ja ritareita. Kuninkaansa esitaistelijoita, jotka nojailivat rehvakkaana aitoihin ja joivat olutta nauraen kumealla äänellä.

Ketjumeikko putosi kilisten kivetylle pihalle. Rintapanssarista mies oli joutunut luopumaan jo aikaisemmin, sillä se oli isketty paikoin muodottomaksi kaupunginporteilla käydyissä taisteluissa. Mies tuki miekkansa kahvan kahden kivilaatan väliin ja asetti terän rintaansa vasten.

- Kaiken, minkä linnassani kiroisin, tulen nyt verelläni lunastamaan. Valukoon elämäni näille kiville ja se olkoon hinta siitä petoksesta, jonka olen joutunut kärsimään. Annan itseni kostaakseni niille, jotka ovat minut pettäneet. Ne, jotka ovat tänään kuolleet, tuomitsen puolustamaan tätä kaupunkia ikuisesti.

Mies heittäytyi miekkansa terään. Se upposi rinnan läpi ja työntyi selästä ulos. Terä hohti

hopeisenpunaisena kuunvalossa. Kuningas sulki silmänsä viimeisen kerran, ja antoi itsensä vaipua pimeyteen.

- Mikä tämä on? epäilyttävän ja luihun näköinen mies kysyi osoittaen luista kulhoa, jossa oli poltettu kynttilää.

- Kun siinä polttaa kynttilää ja manaa, nainen selvitti viettelevällä äänellä. – Se saa ihosi kuplimaan ja nuo ruskeat nappisilmäsi sulavat kuoppiinsa. Joten anna sen olla, hän jatkoi tylästi. – Älä koske mihinkään.

Mies kohautti olkiaan ja vilkaisi vieressään seisovaa soturia hölmönä. Isompi mies ei viitannut eleelläkään, että olisi halunnut ottaa kantaa toisen touhuihin. Hän katseli naista, jonka mustan viitan huppu peitti kasvot. Ainoastaan toisinaan takasta kajoava kullanhohtoinen valo osui oikeassa kulmassa ja paljasti tummanpunaiset huulet ja kalpeat kasvot. Musta kaapu oli sidottu tiukasti vyötäröltä ja sen kangas hohti liekkien loisteessa. Nainen alkoi selailta hajamielisesti mustaa kirjaa.

Isompi miehistä, Belog, oli kohdannut monia vaarallisia tilanteita ja mahtavia vastustajia, mutta nyt hän joutui ensimmäisen kerran myöntämään itselleen, että hän pelkäsi naista. Toinen miehistä, Hemeth, sen sijaan oli liian tyhmä pelkäämään. Hänellä ei ollut maalaisjärkeä tai itsesuojeluvaistoa. Hän tajusi kyllä, että nainen oli mahtava jollain oudolla tavalla, mutta ei suostunut taipumaan edes Belogin kaltaisten soturien edessä, joten nainen ei tulisi olemaan poikkeus tähän kaavaan siihen kaavaan.

- Minne olemme lähdössä? Hemeth uteli ja tutki häpeilemättä naista päästä varpaisiin.

- Marunaan, nainen kuiskasi ajatuksiinsa vaipuneena, mutta nosti pian katseensa kirjasta. – Menemme sinne, missä kuolleet kävelevät.

Belog tunsi värin pakenevan kasvoiltaan. Hän oli kuullut tarinoita kirostusta kaupungista, eikä olisi välittänyt tietää, pitivätkö ne paikkaansa.

- Kuolleet eivät kävele, Hemeth naurahti ilkkurisesti. – Onko arvon rouva nauttinut liikaa simaa?

Rauhallisesti, kaapu kahisten, nainen asteli lähelle itseään lyhyempää miestä. Belog manasi mielessään toisen röyhkeyttä ja häpesi tämän puolesta. Nainen kumartui hieman. Hänen läpitunkeva katseensa sai Hemethin vaivaantumaan, mutta mies ei kyennyt kääntymään pois kauniista tummansinisistä silmistä.

- Voit uskoa mitä haluat pieni mies, nainen kuiskasi. – Mutta kun tämä matka on ohi, et enää tiedä, mihin uskot.

Mies naurahti hermostuneesti ja koetti vääntää naisen sanomisen huumoriksi, muttei saanut sanottua mitään. Sanat juuttuivat kuivaan ja pölyiseen kurkkuun, eikä nieleskely auttanut.

- Miksi haluat kuolleiden kaupunkiin? Belog kysyi varovasti. – Mitä apua meistä on?

- Teistä on enemmän apua, kuin uskottekaan, nainen suoristautui. – Minun avullani tulet kaatamaan lukuisia kuolleita, oi mahtava Belog, hän jatkoi ja liu'utti sormeaan miehen lihaksikkaiden rintalihasten yli. – Ja tuo ystäväsi, Häntä tarvitsen avaamaan tiettyjä ovia.

- Kuka olet arvon rouva? soturi uteli kohteliaasti, nyt hieman vapautuneemmin, mutta edelleen kunnioittaen. – Ja miten saatat auttaa meitä tappamaan kuolleita, joihin terämme eivät pysty.

- Voitte kutsua minua Shiavaksi, enkä ole rouva. Olen pappi, hän selvitti vienolla äänellä, joka ei Hemethin mielestä sopinut lainkaan kuolleista puhumiseen, vaan ilotaloon viettelijälle. – En ehkä sellainen pappi, millaisiin olette tottuneet, mutta yhtä kaikki, kuolleet kuuntelevat minua.

Belog ei katsonut enää tarpeelliseksi kysyä mitään. Hän seurasi, miten nainen avasi arkun seinustalla ja kaivoi sieltä mustan huotran verhoaman miekan, jonka kahva oli synkkä, kuin itse kuolema ja kädensuojus sekä vastapaino verenpunaisia. Lisäksi nainen otti mukaansa ruskean kangasnyytin.

- Tällä, oi suuri Belog, sinä saatat surmata sekä eläviä, että kuolleita, Shiava ojensi miekan miehelle. – Ja näillä sinä Hemeth, kaikkien väärintekijöiden sanansaattaja, kykenet pistämään selkään niitä, joita ikuinen lepo vielä odottaa.

Hemeth rullasi nyytin auki. Tikarit, joiden terät kimaltelivat mustina kuin synkin yö, olivat taidokkaasti painotettuja. Mies henkäisi ja ihaili aseita hetken, ennen kuin sujautti ne viitansa alle.

- Mitä olemme aseista velkaa arvon Shiava? Belog kunniallisena miehenä kysyi, sillä ei halunnut saada keneltäkään almuja.

- Te tulette maksamaan ne minulle moninkertaisesti takaisin, ennen kuin palaamme.

Soturi nyökkäsi ja lupasi itselleen, että tulisi ansaitsemaan saamansa aseiden. Jos ei muuten, niin verellään. Hemeth mietti ohikiitävän hetken, että olisi iskenyt molemmat aseet naiseen ja lähtenyt niiden kanssa, sillä ne olivat itsessään jo erittäin arvokkaat. Mies kuitenkin luopui ajatuksesta, sillä Shiava oli puhunut vielä paljon suuremmista rikkauksista. Marunan aarteista, jotka vain odottivat ottajaansa.

Shiava pakkasi laukkuunsa kääröjä, sekä eläimen pääkallon, josta oli valmistettu muki leikkaamalla päälaki pois ja kiinnittämällä luita kahvaksi. Hän sitoi vyölleen pulloja ja nyyttejä ja lopuksi vielä veitsen, jonka terä välkkyi kultaisena.

Belog kantoi naisen laukun ulkona odottaviin siroihin vaunuihin, joiden eteen valjastettuna, seisoj neljä jäntevää ja kiiltävänmustaa tammaa. Ne korskahtelivat ja polkivat kavioillaan maata, kuin palaen halusta päästä toteuttamaan ajurin tahtoa. Ajurin, joka istui viittaansa kääriytyneenä vaunujen etuosassa.

- Ota varsijousi ja mene ajurin viereen, Shiava totesi Hemethille tyyliä ja viitto Belogin mukanaan pyöreään, matkustajille tarkoitettuun tilaan.

Ja aivan kuin tarkoituksella, jotta Hemeth kärsisi mahdollisimman paljon, yötaivaalle kerääntyneet mustat pilvet alkoivat pudottaa vettä. Varas sadatteli ja sätti jumalia, jotka tekivät hänelle moista pilaa.

- En luota tuohon varkaaseen, nainen sanoi, kun ovi oli sulkeutunut ja he olivat asettuneet mukavasti molemmin puolin matkustamo. – Sinä sen sijaan, nainen jatkoi. – Olet kuin toista maata.

- En minäkään, Belog yhtyi Shiavan näkemykseen. – Saanko kysyä, miksi hän on mukana? Miksi kutsuite hänet?

- Hän on paras, nainen vastasi ja päätti antaa Belogille anteeksi tämän kyseenalaistavan tavan puhua hänelle. – Marunan linnassa on eräs huone, jonne minun on päästävä. Se on suojattu manauksilta ja taikuuksilta, mutta sillä on eräs heikkous. Riittävän hyvä varas kykenee tiirikoimaan sen ja luotan, että Hemeth on juuri sopiva siihen tehtävään.

Belog nyökkäsi hymähtäen ja jäi vaitonaisuena tuijottamaan käsiinsä. Hän olisi halunnut sanoa jotain, mutta ei tiennyt mitä. Hiljaisuus vaivasi häntä, mutta tuntui, että kaikki puheenaiheet olivat naiveja, eivätkä varmasti kiinnostaneet naista lainkaan. Hän vilkaisi Shiavaa, mutta käänsi nopeasti katseensa huomattessaan tämän tuijottavan häntä syvänsinisillä silmillään. Naista

hiljaisuus ei näyttänyt haittaavan. Päinvastoin. Tämä tuntui hengittävän sitä ahdistuneisuutta, joka kumpusi hänestä.

Taivas synkkeni Marunan lähestyessä, kunnes neljän viikon matkaamisen jälkeen, hevoset eivät suostuneet enää jatkamaan. Ne vikuroivat, peruuttivat ja vetivät eri suuntiin, vaikka ajuri kuinka piiskasi niitä ohjaksilla.

- Anna hevosten olla, Shiava rauhoitteli ja laskeutui rattailta. – Joudut pieksämään ne hengiltä, eivätkä ne siltikään uskaltaisi jatkaa.

Marunan muurit siinsivät pystyyn kuolleen laakson toisella puolella. Sen aiemmasta kukoistuksesta muistuttivat enää vääristyneet ja lehdettömät rangat, joiden kuolleet oksat kurottelivat epätoivon ajamina kohti taivaita. Tie, jonka kivet olivat halkeilleet ja muuttuneet osittain tomuksi, kiemurteli kuivana halkeilleiden peltojen lomassa, ja kohosi kallioista rinnettä kohti kaupungin portteja.

Shiavan johdolla he lähtivät kulkemaan kohti kaupunkia. Belog kantoi omien tavaroidensa lisäksi myös joitain naisen tavaroita. Hemeth seurasi muita hieman jäljestä ja kietoutui tiukasti viittaansa pysyäkseen näkymättömissä. Vaikka oli päivä, pimeys hallitsi laaksoa niin, että kaupungin jyhkeät muurit näyttivät mustilta.

- Tee nuotio Belog, Shiava käski, kun he saapuivat ensimmäisten puiden luo. Näytti, kuin ne olisivat kiertyneet tuskasta.

- Meidät nähdään, soturi vastusteli.

- Kuolleet tietävät meistä jo, nainen sanoi tylästi. – Voit huoletta tehdä nuotion.

Belog tunsi kylmien väreiden ravistelevan häntä kauttaaltaan. Hän keräsi puita, ja iskiessään miekallaan oksia irti puista, hän tunsi niiden kirkuvan tuskasta.

Shiava avasi ohuen puulaatikon, kun nuotio rätisi väkinäisesti, ja nosti rusakon korvista esiin. Eläin oli lamaantunut. Nainen laski sen maahan ja irrotti nyytin vyöltään. Hemeth oli varma, että rusakko olisi paennut välittömästi, mutta se vain istui paikallaan, kuin patsas, ja tärisi. Shiava ripotteli tuhkaa nuotioon ja liekit muuttuivat rätisten sinertäviksi ja kohosivat kiemurrellen metrien korkeuteen.

Belog ja Hemeth seurasivat hievahtamatta, kun nainen toisteli samoja sanoja jollain käsittämättömällä kielellä. Liekit tuntuivat kuuntelevan sanoja, sillä ne liikehtivät puheen rytmissä. Rätinä voimistui aina, kun nainen heitti lisää tuhkaa nuotioon.

Shiava asetteli maahan kaksi pientä, vyöllään roikkunutta pulloa, sekä kallomukin, jonka oli tuonut mukanaan. Hän nosti rusakon jälleen ilmaan ja viilsi pienellä kiviterällä eläimen kurkun auki. Sen jalat sätkivät hieman, mutta muuten se ei näyttänyt välittävän, kun sen veri valui kallokuppiin, kunnes se oli ääriään myöten täynnä tummanpunaista nestettä. Loput veret nainen laski pulloihin ja pirskotteli nuotion sinisiin liekkeihin.

Rusakon veri kiehui kupissa nuotion vieressä. Shiava oli alkanut laulaa hiljaisella äänellä ja nakkeli aika ajoin tuhkaa nuotioon.

- Mitä sinä teet? Hemeth kysyi hieman ärtyneenä. Laakso oli hermostuttava paikka ja pelotti miestä, hän halusi jatkaa matkaa.

Shiava nosti laulaessaan sormen huulilleen ja otti kiehuvan veren maasta. Hän joi sen yhteen menoon, ahnaasti. Osa siitä valui rinnoiksille ja tahrasi kalpean ihon. Nainen pyyhkäisi suunsa pitkävartisiin sormikkaisiinsa ja sylkäisi nuotioon. Tuli vastasi sähähtäen.

Nainen nousi ja sylkäisi uudestaan liekkeihin. Hän huusi kuolemaa luokseen, jolloin heidän ympäriltään maasta, alkoi nousta kuolleita nuotion valoon. Ne työnsivät kätensä maan sisältä ja kamposivat lihattomat ja mädät ruumiinsa maan päälle. Belog tempaisi miekan vyöltään ja pyöri hädissään tietämättä mitä tehdä. Hemeth oli hieman rauhallisempi, sillä jotenkin hän kykeni yhdistämään kuolleet siihen, mitä Shiava oli tehnyt.

- Älkää tehkö mitään tyhmää, nainen sanoi hiljaa, kuin varoittaen. – Ne ovat hallussani, mutta puolustavat kyllä itseään.

- Mitä pahuutta tämä on? Belog tivasi totisena, eikä voinut hellittää katsettaan tyhjiä silmäkuopista, huulettomista kasvoista ja mätänevän ihon verhoamista kasvoista.

- Ne, uljas soturi, ovat armeijani, Shiava vastasi ja ylpeys kuului selvänä naisen äänestä. Kaikkialta kuolleesta metsiköstä vaelsi lisää ylösnousseita. Toiset niistä astelivat ryhdikkäinä ja toiset raahustivat vaivalloisesti päät kallellaan.

Kuolleet eivät koskeneet eläviin, ja se rauhoitti Belogia. Vainajien joukko seiso i hievahtamatta heidän ympärillään.

- Mennään, Shiava viittasi ja joukko vaeltavia ruumiita lähti hänen mukanaan kohti kaupunkia.

Belog ja Hemeth pysyivät lähellä naista ja varas alkoi vähän kerrassaan ymmärtää, mitä tämä oli tarkoittanut sanoessaan, että hän ei enää tietäisi mihin uskoa.

Siinä, missä joskus oli seissyt jyrävä ja läpätunkematon portti, syvällä muurien muodostamassa kongissa, oli jäljellä enää lahonnut, ja saranoiltaan notkahtanut läjä mätää puuta. Muurien sisään johti ahtaita ovia ja niiden takaa saattoi juuri ja juuri erottaa huoneita ja rappuja.

Ympäristö synkkeni askel askeleelta, kunnes he viimein saapuivat pääkadulle, jonka reunustoilla näkyi poltettuja taloja, hylättyjä vaunuja ja tapettuja ihmisiä.

Hemeth tarkkaili silmä kovana kaikkea epäilyttävää, ja hetken hän olisi voinut vannoa, että yksi kuolleista, joka makasi maassa, liikahti. Muut eivät kuitenkaan näyttäneet huomaavan mitään, joten varas päätti pitää asian omana tietonaan.

Shiavan armeija varusti itseään sitä mukaan, kun kaduilta löytyi ehjiä varusteita. Ruostuneita miekkoja, kolhuille lyötyjä panssareita ja hyvin ajan hampaan kestäneitä kilpiä.

- Ajattele, jos joku noista nousee, Hemeth pohti Belogille ja viittasi kuolleisiin. – Mistäs tiedät onko se meidän puolella vai meitä vastaan.

- Et mistään, Shiava vastasi ennen kuin Belog ehti sanoa mitään. – Pitäkää silmänne auki, sillä kuolleet tottelevat ainoastaan minua, eivätkä hyökkää, jos minä en huomaa uhkaa. Sinun tehtäväsi Belog, nainen katsoi soturiin. – On pitää minut hengissä.

Soturi nyökkäsi ja puristi miekkansa kahvaa rystyset valkoisina. Hän pälyili ympärilleen ja tunsi pakokauhua, sillä hän ei uskonut huomaavansa ajoissa eroa kuolleissa ja päätti surmata jokaisen, joka tuli riittävän lähelle.

Palaneet katot ja mustuneet seinät muistuttivat vuosien takaisista tapahtumista. Hemeth, joka ei välittänyt muiden tunteista vähääkään, tunsi ahdistuvansa katsellessaan raiskattujen naisten, ja silvottujen lasten ruumiita. Niitä lojui kaduilla ja ikkunoissa sekä oviaukoissa. Hän oli alati varuillaan kuolleiden varalta ja oli ahdistavan tietoinen siitä, että jos ne jostain syystä lakkaisivat tottelemasta naista, heillä ei olisi mitään toivoa.

Kuollut käänsi päätään heidän suuntaansa. Hemeth vilkaisi ympärilleen, muut eivät olleet

huomanneet. Hän teki nopean ratkaisun, tempaisi tikarit käsiinsä ja tunkeutui kuolleiden lauman läpi. Belog huusi miehen perään vaatien tätä palaamaan. Varas ei välittänyt, vaan syöksyi viimeiset metrit ja iski toisen tikareista ruumiin niskaan, jolloin sen silmät rävähtivät auki. Toinen tikari upposi kalloon aivan hetkeä myöhemmin ja mustan, limaisen nesteen valuessa kiville, kuollut pääsi viimein lepoon.

Shiava käski joukkojensa pysähtyä, jolloin paljastui, että heihin oli liittynyt useita muitakin. Ne jatkoivat matkaansa, sillä Shiavan komennot eivät kaikuneet heidän korvissaan.

- Tapa ne, Shiava käski ja hänen komennostaan kuolleet astuivat syrjään aikomattakaan auttaa soturia. Tämä vilkaisi hieman epäröiden naista ja paransi otettaan miekasta.

Musta terä leikkasi kuolleita, kuin paperia. Belogin itseluottamus parani jokaisella iskulla. Hän liikkui kuin riivattu, käytti toista vastustajaa toisen välttelyyn ja iski voimalla aina, kun siihen tarjoutui mahdollisuus. Miekan vastapaino murskasi kalloja ja hamaran osumat olivat niin jyrkeviä, että ne repivät raajoja irti.

Taitelu tuntui aluksi epäreilulta kuolleiden kannalta, mutta vähän kerrassaan ne pääsivät niin lähelle, että yksi onnistui kaatamaan Belogin maahan. Mies oli vahva, eikä hänen päällään kamppaileva vastustaja ollut painava, mutta mies joutui ensin iskemään toiselta jalan poikki, ennen kuin saattoi kunnolla painia päällään makaavan kanssa. Tämän liha tuntui limaiselta ja puristaessa se tursui sormien välistä. Lihattomien kasvojen luonnottomat hampaat koettivat purra häntä ja terävät kynnet kirskuivat ketjupanssarissa.

Belog heilautti jalkaansa voimiensa takaa ylöspäin, jolloin kuollut kierähti selälleen hänen päänsä viereen. Soturi pyörähti ketterästi tämän päälle ja repi kallon irti nikamista. Kylmät väreet kulkivat pitkin selkää takaraivoon saakka, sillä olento jatkoi siitä huolimatta taistelua. Belog nakkasi pään kauemmas ja hyökkäsi sen kuolleen, jolta oli katkaissut jalan, kimppuun. Hän hakkasi maassa ryömivän ruumiin pieniin osiin. Päätön, kuollut vartalo hortoili etsien päätään, jonka Belog oli nakannut eräälle sivukujalle.

Soturi puuskutti kamppailun jäljiltä ja sylki valuen hän etsi lisää vihollisia, kunnes lopulta katsoi Shiavaa.

- Miksi et auttanut lainkaan?
- Halusin nähdä, onko sinusta tähän, nainen vastasi vieokkaasti hymyillen. – Kävi juuri, kuten uskoin käyvän.

Kesti hetken, että Belog uskoi naista. Hän katseli tätä epäuskoisena ja oli varma, että tämä olisi antanut hänen kuolla. Jokin naisen ilmeessä kertoi, että juuri niin olisi tapahtunutkin. Lopulta Belog ymmärsi, ainakin oletti niin, mitä nainen oli tarkoittanut. Hän oli läpäissyt kokeen ja olisi kuollut ainoastaan, jos olisi ollut liian huono. Mustuneet, ennen valkeat seinät ja palaneet katot, sekä ruumiit, jotka peittivät katuja, eivät tuntuneet hänestä enää yhtä uhkaavilta, kuin aikaisemmin.

- Sinä todella hoidit ne, Hemeth tuumi nyökytellen hyväksyvästi.
- Ja sinä et liiemmin auttanut, Belog tokaisi.
- Kuules karju. Sinä et näyttänyt hetkeäkään siltä, että olisit tarvinnut apua.

Belog kääntyi vaitonaisena ja vakavana pois päin, mutta hymyili itsekseen tyytyväisenä. Hän oli hyvä.

Muutamia kertoja he pysähtyivät äkisti ja tuhosivat kutsumattomat, joukkoon liittyneet kuolleet. Viimeisen kerran linnoituksen sisäänkäynnillä.

Sisäpiha oli autio, aivan kuin vuosia aiemmin, kuninkaan riistäessä henkensä. Tämän kruunuton ruumis makasi edelleen linnan kivetyllä pihalla ja koskemattoman ruumiin selkäpuolelta työntyi edelleen veren tahraama miekka. Aivan kuin kaikki olisi tapahtunut edellisenä päivänä.

- Meidän saapumisemme pitäisi aiheuttaa liikehdintää kaupungissa, Shiava sanoi, tarkkailen autiota piha-aluetta. – Sen takia tarvitsemme kuolleita. Nuo, nainen viittasi nostattamiinsa kuolleisiin. – Eivät kuitenkaan pidättele todellisia epäkuolleita kauaa. Meidän täytyy päästä nopeasti huoneeseen, josta kerroin.

Aivan kuin vahvistaakseen naisen sanoman, alkoi kaupungista valua kuolleita linnoitukselle. Ne tunkivat porttikongiin ja Shiava lähetti oman armeijansa niitä vastaan.

Belog rynnisti linnan pääoville ja kiskoi ne voimalla auki. Saranat rääkäisivät ja ääni kaikui sisäpihan muureista yli kuolleiden korahtelun. Kiiluvia silmiä ilmestyi seinustojen varjoihin ja pian aavemaiset olennot, joiden muodot olivat vain häilyviä, liukuivat kohti eläviä.

Shiava otti suullisen verta pullostaan, ja purskautti sen oviin. Hän piirsi vereen symbolin ja rukoili mutisten.

- Tästä ette pääse, nainen kuiskasi aaveille, jotka kavahtivat. Ne koettivat seurata naista sisään, mutta kun ne lähestyivät, alkoi veri hohkata kirkkaan punaisena, ja piti kähisevät olennot ulkopuolella.

Ovi jysähti kiinni. Kumea ääni kaikui hetken linnan saleissa, kadoten sitten paksuihin seiniin. Pimeys tiheni ja varjot syvenivät, mutta aivan sysipimeää ei kuitenkaan tullut, ja se hämmensi Hemethiä. Ulkona oli erittäin hämärää, kuin pimeänä syysiltana, eikä sisällä ollut minkäänlaista valoa.

Shiava lähti kulkemaan pitkin askelin eteishallin poikki. Korot kopisivat sileällä lattialla ja miehet seurasivat aivan hänen kannoillaan. Lukuisten maalausten väärityneet kasvat seurasivat heidän jokaista liikettään.

- Belog mene edellä, Shiava komensi ja hieman epäröiden soturi ohitti naisen ja nousi portaisiin.

Mies suojautui kilpensä taakse ja kulki toiseen kerrokseen. Hän jatkoi Shiavan ohjeiden mukaisesti ovelle, josta he pääsivät pitkän käytävän päähän. Sen oikealta puolelta aukesi parvinäkymä kuninkaansaliin, ja vasemmalla puolella oli muutamia ovia sekä kaariholveja. Askelten kaiku toistui seinistä ja katosta. Ne rikkoivat painostavan hiljaisuuden ja tuntuivat häiritsevän uinuvan linnan rauhaa. Belog oli varma, että hänen askeleensa herättäisivät ennen pitkää niin suuren pahuuden, että kaikki olisi menetetty.

Terä välähti kaariholvin pimennosta ja soturi onnistui vain vaivoin nostamaan kilven suojakseen. Pienet kipinät singahtelivat ilmassa. Belog hypähti nopeasti eteenpäin saadakseen aikaa selvittää, kenen kanssa taisteli. Samalla hyökkääjä joutuisi hänen ja Shiavan väliin.

Miekka heilahti uudestaan ja joskus varmasti erittäin näyttävien vaatteiden repaleet heilahtivat ilmassa. Belogin onnistui ohjata miekan isku sivuun niin, että se iskeytyi parven kaiteeseen. Suuri lohkarerepsi irti kaiteesta ja kolisi lattialle. Belog työnsi vastustajaa kilvellä rintaan ja onnistui horjuttamaan tätä siten, että osui miekkansa kahvalla umpikypärän sivuun. Kypärä lennähti maahan, eikä mikään ollut pitämässä sitä paikoillaan.

Belog kavahti taaksepäin ja tuijotti uskomatta näkemäänsä. Pääton vartalo seurasi ja iski häntä kuin tietämättä, että oli jo kuollut. Soturi suojautui kilpensä taakse ja kiitti onneaan, että päättömällä vastustajalla ei ollut tilaa muuhun, kuin jyrätä häntä päin.

Shiava ripotteli tuhkaa lattialle ja kutsui pimeyttä. Kuollut pyörähti kannoillaan. Musta kehrä nousi maasta ja kietoi päättömän soturin syleilyynsä. Tämä kouristeli ja rimpui. Eleistä saattoi

nähdä, että jos kuollut olisi kyennyt, se olisi huutanut.

- Mennään! Shiava käski. – Emme mahda sille mitään, eikä tuo pidättele sitä kauaa!

Belog tuijotti vielä hetken vastustajaa, jonka pää oli lyöty irti, kunnes lähti juosten käytävää eteenpäin. Alhaalla, kuninkaansalissa, naisen päätön ruumis kurotti käsiään heidän suuntaansa, ja Hemethistä tuntui, että se näki heidät.

- Mikä tuo on? Belog ähkäisi ja tunsi hengityksensä salpautuvan.
- Selitän myöhemmin, Shiava ärähti ja läimäytti miestä poskelle. – Mene!

Kuninkaansalin takapuolelta he pääsivät ahtaaseen portaikkoon ja lähtivät kipuamaan ylöspäin. Hemeth oli nähnyt päättömän naisen lähteneen samaan suuntaan ja kannusti muita liikkumaan ripeämmin.

- Tästä ulos! Shiava käski ja seurasi Belogia huoneeseen, joka avautui heti oven takana. – Tuo se on! nainen osoitti jyrkää ovea huoneen toisella puolella, koristeellisen takan vieressä.
- Avaa lukko Hemeth! Belog hoputti.

Luihu mies pudotti reppunsa maahan ja alkoi tonkia sen sisältöä.

- Sulje ovi, Shiava sanoi kiihtyneesti.

Belog juoksi ovelle ja ehti nähdä naisen, joka oli jo miltei hänen edessään, sekä portaissa tulevan miehen, jonka kanssa he olivat ottaneet yhteen, ennen kuin hän junttasi oven kiinni. Muurissa, oven vieressä, oli ulosvedettävä paksu salpa, joka lukitsi sen.

- Vahdi sitä! Shiava käski, kun Belog oli palaamassa takaisin.

Soturi protestoi ääneti ja kääntyi. Ovi kestäisi varmasti, hän mielti. Samassa miekan terä iskeytyi kuitenkin sen läpi. Belog tuijotti epäuskoisena, mutta vain hetken. Hän juoksi oven luo ja painoi kilpensä kohtaan, josta terä oli iskeytynyt läpi. Hetkeä myöhemmin hän tunsu, kuinka jokin osui kilpeen ja ymmärsi, että ennemmin tai myöhemmin nuo päättömät ruumiit pääsisivät huoneeseen.

Hemeth käytti tiirikoita taitavasti. Hän kuunteli ja tunnusteli. Käänteli käsiään sulavasti ja tunsu jokaisen naksahduksen sormenpäissään. Hän oli tiirikoinut tuhansia lukkoja ja tiesi tarkalleen, millaisia ääniä tahtoi kuulla. Ovi tuntui helpolta ja mies olisi saanut sen auki nopeasti, mutta ikävä tunne jyskytti hänen takaraivossaan. Tämä oli liian helppoa. Hemeth vilkaisi ovelle, jossa Belogilla oli täysi työ pitää ovea pystyssä, ja aloitti alusta. Hän etsi jotain muuta. Liikutti tiirikoitaan siellä, missä ei välttämättä olisi tarvetta.

- Laita vauhtia varas, Shiava ärähti, mutta Hemeth ei välittänyt, saati vastannut.

Varas löysi jotain, jota ei lukossa kuulunut olla. Ansa. Tyytyväisenä itseensä hän hihitteli ja jatkoi tunnustelua. Metalliset, ohuet työkalut olivat kuin silmät varkaalle, ja pian hän tiesi tarkalleen, miten lukko toimi. Mekanismi oli erittäin taitavasti rakennettu ja se ohjasi helposti tekemään virheitä. Moni olisi varmasti purkanut ansan varmuuden vuoksi, mutta Hemeth ei. Hän arveli, että ansan purkaminen olisi vain uusi ansa. Sitä vastoin hän ryhtyi jälleen avaamaan lukkoa.

Belog huohotti. Hän nojasi kilvellään ovea vasten ja koetti parhaansa mukaan estää tunkeutujia hajottamasta sitä. Voimakas töytäisy tuntui kilvessä. Belog vilkaisi osumakohdan nopeasti ja nojasi jälleen oveen. Hetkeen ei tapahtunut mitään. Mies mielti, oliko toisella puolella jo luovutettu, kun oven alaosasta tunkeutuva terä viilsi häntä pohkeeseen. Soturi älähti ja nilkutti kauemmas. Nahkahousuihin oli tullut siisti viilto ja veri kimalteli iholla, kunnes lähti noroina valumaan pohjetta pitkin.

Belog harmitteli, että oli tyhmästi seissyt niin, että metallinen säärisuoja ei ollut suojannut häntä.

Miekanterä iskeytyi jälleen oven läpi, nyt taas ylempää. Mies tiputti miekan ja kilven, repäisi toisen hihan paidastaan ja sitoi nopeasti jalkansa.

- Nyt olisi hyvä aika saada se ovi auki, Belog jylisi Hemethille, joka kuitenkin oli niin keskittynyt tiirikointiin, että ei välittänyt muusta maailmasta mitään. Shiava katseli soturia, hymyillen viekkaasti tämän epätoivolle.

Samalla, kun terä tunkeutui jälleen oven läpi repien jo suikaleita irti puusta, ovi loksautti. Hemeth nousi leveästi hymyillen seisomaan ja veti mustasta, koristeellisesti kaiverretusta kahvasta. Ovi aukesi vaimeasti naristen.

- Olkaa niin hyvä rouva, varas kumarsi teatraalisesti naiselle.

Shiava astui huoneeseen. Hän oli vuosia odottanut tätä hetkeä ja viimein hän oli täällä. Se oli vaatinut paljon valmistautumista ja työtä. Hän oli uhrannut paljon saadakseen sellaiset voimat, joilla oli saattanut uhmata kaupungin kauhuja. Viimeinen puristus oli enää jäljellä.

Nainen kierteli huoneessa ja keräsi laukkuunsa kaksi kirjaa ja esineitä, kuten sormuksia, riipuksia ja sauvan. Lopulta, etsittyään kaikkialta muualta, hän avasi arkun, joka odotti pölyisenä kirjahyllyn kupeessa.

Ovi vavahti samalla, kun pöly lehahti arkusta. Belog roikkui kahvassa voimiensa takaa ja varmuudeksi Hemeth oli lukinnut sen.

- Pitäkää ne ulkona vielä hetki, Shiava sanoi ja penkoi arkun sisältöä.

Hän laittoi vielä kaksi mustakantista kirjaa laukkuunsa ja viimein löysi etsimänsä. Kynttilänjalka, jonka alaosassa luinen käsi, sormet harallaan, toimi jalustana ja yläosassa pääkallo, johon oli kaiverrettu reikä, piti kynttilää pystyssä. Mustaa talia oli valunut valkean kallon sivuille, aina avonaiseen suuhun saakka.

Shiava otti arkusta vielä puisen laatikon, jossa oli tummanpunaisia kynttilöitä. Hän asetti niistä yhden kalloon, ja loput sujautti laukkuunsa. Hän iski tuluksilla kynttilän palamaan samalla, kun ryske ovelta voimistui.

- Olen valmis, nainen sanoi hiljaa. Hän kantoi kynttiläjalkaa ranteesta. ja noukki hyppysellisen tuhkaa pussistaan. – Älkää estäkö niitä tulemasta.

Belog vilkaisi Hemethiä kysyvästi. Tämä kohautti olkiaan ja vetäytyi ovelta. Soturi päästi vastahakoisesti kahvasta ja perääntyi Shiavan taakse. Ja nyt, ilman vastarintaa, ei mennyt kuin hetki, että kuolleet pääsivät huoneeseen.

Shiava mumisi jotain käsittämätöntä, kun ovi lennähti auki. Pääton mies syöksyi huoneeseen nainen kannoillaan, mutta ne molemmat jäivät tuijottamaan kallon päällä palavaa mustaa kynttilää. Niin he ainakin ajattelivat, sillä kuolleiden asennosta saattoi päätellä, että jos niillä olisi päät, ne olisivat nyt kääntyneenä kallon suuntaan.

Shiava lennätti tuhkan lepattavaan tuleen, jolloin sen lämpö levisi kaikkialle huoneeseen. Kultainen liekki rätsi ja muuttui nopeasti kasvaen siniseksi. Pienet harmaanmustat kiehkurat

ympäröivät kuolleet ja ne näyttivät vain odottavan.

- Meistä ei ole teille haittaa, nainen sanoi kuuluvalla äänellä. – Päästäkää meidät lähtemään.

Vastausta ei kuulunut, mutta Shiava tunsi, että heitä ei päästettäisi näin helpolla.

- Mitä haluatte meistä? nainen kysyi.

Tuntemukset vaelsivat aaltona Shiavan läpi ja hän tiesi, mitä kuolleet janosivat. Nämä tahtoivat saada itsensä kokonaisiksi.

- Meidän täytyy löytää heidän päänsä, Shiava sanoi rauhallisesti. Ne ovat jossain tämän linnan kätköissä.

- Tuolla taitaa olla toinen, Hemeth sanoi ja osoitti ikkunasta tornin huipulle, jossa aavemainen kallo seiso i keihään kärjessä sysimustat hiukset heiluen tuulessa.

- Hyvä, Shiava totesi. – Haetaan se pois ja etsitään toinen.

Kynttilä lepatti sinisenä ja sen valo kimalteli naisen kiiltävänmustasta, kahisevasta hameesta. Hemeth seurasi naisen vartalon liikkeitä kävellessään tämän jäljessä tornin huipulle johtavia portaita. Lantio keinui naisellisesti ja viitan takaa vilahti toisinaan hoikka vyötärö, jonka muotoja tiukka hame nuoli. Mies pohti näkisivätkö he enää, kun pääsisivät pois kaupungista. Tavallaan hän nautti naisen vahvasta olemuksesta ja tunsi halua jäädä tämän palvelukseen. Se oli outoa, sillä hän myös pelkäsi naista. Kaikesta huolimatta mies päätti sopivan hetken tultua kysyä,

ottaisiko nainen hänet palvelukseensa.

- Otanko sen alas? Belog kysyi ja tempaisi keihään kivenraosta, kun Shiava oli nyökännyt myöntävästi.

Voudin pää näytti aivan siltä, kuin se olisi leikattu irti vasta eilen. Mätä ei ollut levinnyt siihen, ja veri kimalteli yhä punaisina pisaroina sen pinnalla.

- Anna se miehelle, Shiava viittasi päättömään soturiin, joka odotti ovella. Se ei ilmeisesti kyennyt poistumaan linnasta.

Belog veti pään irti keihäästä ja käveli ovelle. Kuollut ojenteli innokkaana käsiään kohti miestä ja saatuaan päänsä, lähti suoraa päätä jonnekin alaspäin.

Päätön nainen seisoj yhä ovensuussa ja odotti. Shiava puhalsi jälleen tuhkaa kynttilään. Se lehahti suuremmaksi ja sininen hohde kirkastui.

- Voitko auttaa hieman Hemeth? nainen kysyi kuulostaen uniselta.

- Totta kai, Hemeth tunsj tyytyväisyyttä, että nainen pyysi apua juuri häneltä.

- Anna tikarisi hetkeksi.

Hemeth ojensi toisen mustateräisistä aseista. Shiava otti sen ja samassa, aivan yllättäen, viilsi miehen kurkun auki. Varkaan silmät laajenivat ja hän katseli naista hämmästynyt, epäuskoinen ilme kasvoillaan. Veri valui solkenaan ja Hemeth putosi polvilleen maahan. Belog vetäytyi kauemmas naisesta. Tikari putosi kilahtaen maahan. Shiavan silmät alkoivat loistaa vaaleina ja hän puhui kielellä, jota soturi ei ymmärtänyt. Tuuli voimistui.

- Marunan henget! Shiava huusi. – Kutsun teitä uhrini verellä! hän jatkoi ja pyyhkäisi verta Hemethin kurkulta ja roiskutti sitä kynttilään ja sylkäisi perään.

Tuuli yltyi ja mustanharmaita olentoja ilmestyi sinisen liekin valokehään. Shiava katseli niitä rauhallisesti ja veti verisen raidan kalpeille kasvoilleen.

- Mitä haluat kuolevainen? kantautui kolkko ääni heidän korviinsa kaikkialta. Oli mahdotonta sanoa, kuka puhui.

- Haluan tietää, missä kuningattaren pää on? nainen vaati. Hän seisoi uhmakkaasti kasvoitusten henkien kanssa ja katsoi näitä syvälle häilyviin silmiin. Näytti, kuin näiden vaatteet olisivat olleet pölyä, joka juuri ja juuri pysyi koossa liehuessaan tuulessa. Tummat huput peittivät kasvot katseilta ja ainoastaan kevyt vaalea hohde pilkotti niiden alta.

- Etsi vankilan kaivosta kuolevainen, niin löydät haluamasi, ääni vastasi ja katosi vieden henget mukanaan.

- Mennään, Shiava sanoi kylmästi täytettyään toisen pulloistaan Hemethin verellä. Hän vaikutti taas normaalilta ja silmät olivat jälleen tummansiniset.

- Odot, Belog pysäytti naisen. – Miksi surmasit Hemethin? hän kysyi vaativasti.

- En aio etsiä jotain päätä täältä kovin pitkään, nainen vastasi töykeästi. – Henget vaativat uhrin paljastaakseen asioita. Olisitko mieluummin itse tuossa? hän viittasi Hemethin ruumiiseen, joka oli jäänyt puolittain istuvaan asentoon, ja valui edelleen verta maahan.

- En olisi, Belog vastasi nolona.

- Ole sitten hiljaa. Mennään.

Belog piti naista hulluna. Hän ei olisi tämän kanssa enää missään tekemisissä, kunhan he pääsisivät ulos kaupungista.

He kulkivat ahtaiden portaikkojen ja pyöreiden huoneiden halki päätyen lopulta tilaan, jonka lattia oli paksuista lankuista, jotka olivat kestäneet ajan hampaan erinomaisesti. Huoneen toisella puolella oli kiviset portaat alemmalle tasolle, jossa oli myös vankisellit. Niiden edessä, aivan portaiden alapäässä, oli vanha kaivo. Shiava sytytti kynttilällä seinätelineessä olevan soihdun, ja nakkasi sen alas kaivoon.

- Loistavaa, hän tuumi, huomattuaan, että kaivon pohjalla oli myös kiviä. – Sido tuo kaiteeseen ja laskeudu hakemaan päätä.

Belog noukki seinältä epäröiden köyden, jota Shiava oli osoittanut. Hän ei kuitenkaan olisi halunnut laskeutua kaivoon, sillä pelkäsi, että nainen jättäisi hänet sinne.

- Älä pelkää soturi, Shiava sanoi arvaten miehen ajatukset. – En minä pyydä sinua heittämään päätä ylös. Tuot sen noustessasi.

Tämä rohkaisi soturia ja tuntui järkevältä, joten hän sitoi tukevan hamppuköyden portaiden kivikaiteeseen ja laskeutui ketterästi kaivon kivettyä seinämää pohjalle saakka. Pääton nainen seisoi Shiavan lähellä odottamassa.

Belog tutki hetken kaivoa soihdun kanssa ja alkoi sitten siirrellä kiviä. Pian hän löysikin pään, joka kuin ihmeen kaupalla oli jäänyt pieneen taskuun kivien keskelle, ja säilynyt miltei vahingoittumattomana. Paksut, pitkät mustat hiukset kimaltelivat soihdun valossa. Belog katsoi kasvoja, eikä voinut olla miettimättä, kuinka kaunis nainen olikaan ollut. Viimein hän työnsi

moiset mietteet päästään ja muistutti itselleen, että katseli irtileikattua naisen päätä. Hän sujautti sen reppuunsa ja alkoi kavuta ylös.

- Mitä nyt tapahtuu? Belog kysyi, kun päätön nainen oli miehen lailla lähtenyt pää mukanaan jonnekin.

- Voit jäädä vielä ryöstelemään jos tahdot, Shiava vastasi. – Sain mitä tulin hakemaan, joten lähden takaisin.

- Mitä hait täältä?

Shiava katseli hetken soturia. – Tulin hakemaan opettajalleni kerran kuuluvia tarvikkeita, jotka häneltä takavarikoitiin liian voimallisina. Marunan pappi itse otti ne huostaansa, sille niiden avulla voi tehdä heidän mielestään liian vaarallisia asioita. Nostaa kuolleiden armeijan ihmisiä vastaan tai levittää tauteja ja vitsauksia kaikkialle.

- Ovatko he oikeassa? Belog kysyi epäillen.

- Kyllä, nainen hymyili. – Nämä esineet ovat tarkemmin sanoen vielä mahtavampia, kuin he osasivat edes olettaa.

- Mitä aiot tehdä niillä?

- Mitä haluan, nainen vastasi viekkaasti. – Alkoiko sinua epäilyttää?

- Ei alkanut, mies vastasi epäröityään pienen hetken. Tuo ohikiitävän lyhyt epäröinti kuitenkin paljasti Shiavalle, että mies valehteli. – Entä nuo kuolleet ja päättömät? Mitä ne olivat?
- Linnanvouti ja kuningatar. Huhuttiin, että he pettivät kuningasta, jolloin tämä, tuhon partaalla, surmasi molemmat ja tuomitsi heidät kulkemaan ikuisesti näiden seinien sisällä.
- Vapautuvatko he nyt kirouksesta? Belog jatkoi kyselyään.
- En usko, Shiava tuumi kyllästyneenä. – Haluatko lähteä vai mennä kysymään?
- Haluan lähteä, Belog myönsi. Hän ei kaivannut kultaa tai rikkauksia, vaan halusi ainoastaan pois kaupungista.

Nainen nyökkäsi ja kääntyi. Belog seurasi häntä miettien, että surmaisi naisen heti, kun he pääsisivät kuolleeseen laaksoon.

- Nyt, kun astumme ulos tuosta ovesta, Shiava sanoi. – Isket voimalla kaikkeen, mikä tulee meidän lähelle. Ymmärsitkö?

Belog nyökkäsi ja paransi otettaan miekan kahvasta. Shiava otti pullosta suuhunsa verta niin, että osa siitä valui rinnoille. Belog työnsi oven auki ja astui linnan sisäpihalle. Kuolleet kääntyivät katsomaan soturia ja lähtivät välittömästi tämän kimppuun. Myös aaveet, jotka veri oli pitänyt ulkona linnasta, lähtivät Belogia kohti. Soturi katsoi hätäntyneenä ympärilleen. Kuolleita oli valtavasti, hän ei pärjäisi minuuttiakaan.

Shiava nosti kynttilää korkeammalle ja purskautti veren suustaan pieninä pisaroina kynttilän

siniseen liekkiin. Pisarat muuttuivat varjoisiksi nuoliksi, jotka sinkoutuivat kuolleiden ruumiisiin. Nämä kirkuivat tuskasta ja kouristelivat maassa. Shiava otti lisää verta suuhunsa.

Belog yllättyi tilanteen saamasta käänteestä ja oli hyvin tyytyväinen, että ei ollut tappanut naista sisällä. Hän iski voimalla kuolleiden keskelle ja raivasi tietä porttikongiin, kun uusi, utuisten kiehkuroiden saattama varjonuolisade iskeytyi kuolleisiin.

Shiava sirotti lisää tuhkaa liekkiin ja se kasvoi hohkaten kirkkaampana. Hän sylki uudestaan ja uudestaan verta tuleen nauttien kirkunasta ja herätettyjen tuskasta, joita varjovasamat aiheuttivat. Nainen karkotti aaveet manauksilla ja katseli, kuinka Belog raivasi lihakset hiestä kimaltaen tietään porteille.

Toinen veripullo oli tyhjä, kun he saavuttivat linnan ulkomuurit. Kuolleet eivät antaneet periksi, vaan puolustivat kaupunkiaan raivokkaasti ja pelkäämättä.

- Odot, Shiava käski, kun he olivat linnoitukseen johtavan tien alapäässä. Hän laski kynttilän maahan ja manasi.

Kuolleet saavuttivat heitä. Ne tulivat vellovana massana rinnettä alas. Shiava otti viimeisen suullisen verta ja sylkäisi sen tielle.

- Katso, että kukaan ei pääse yllättämään meitä, nainen käski ja piirsi jonkin kuvion maahan. Belog kääntyi katselemaan kaupunkia.

- Selviämmekö me? hän kysyi ja odotti hetkenä minä hyvänsä näkemänsä toisen samanlaisen kuolleiden armeijan tulevan kaupungin suunnalta.

- Me, Shiava toisti hiljaa. – Emme selviä, hän jatkoi ja työnsi veitsen miehen niskaan. – Mutta minä selviän.

Belog karjahti ja pudotti miekkansa. Hän putosi toisen polven varaan ja tunki vartalonsa puutuvan. Mies manasi tyhmyyttään ja koetti saada veistä irti. Hän kääntyi katsomaan Shiavaa ja näki samanlaisen hymyn tämän kauniilla, kalpeilla kasvoilla, jollaisen oli nähnyt, kun Hemeth oli kuollut.

- Luulitko todella, että voisit tappaa minut? nainen kysyi viettelevästi.

Soturi tunki voimiensa katoavan ja kaatui selälleen. Nainen asteli hänen viereensä. Mies tunki, kuinka nainen asettui polvilleen hänen taakseen ja nosti hänen päänsä syliinsä.

- Olit todella urhea soturi, Shiava kuiskasi ja kumartui suutelemaan miestä suulle. – Harmi, että tarvitsen sinusta ainoastaan vertasi.

Shiava käänsi veistä ja veri valui tasaisena virtana pulloihin. Belog tunki viimeistenkin voimiensa hiipuvan samalla, kun Shiava laski hänen päänsä katukiveykselle.

- Kohta kun otan tuon kynttilän maasta, nainen viittasi kuolleiden suuntaan. – Ja tuo lauma pääsee eteenpäin. Haluatko että minä otan henkesi vai annanko heille sen ilon.

- S-, sinä, Belog kähisi. Hän keräsi voimiaan ja valmistautui iskemään naista miekallaan, kun tämä tulisi lähemmäs. Naisen elämä loppuisi tässä ja nyt.

- Kiitos avustasi, Shiava sanoi hiljaa ja nosti kynttilän. – Suon sinulle sen, että kuolleet saavat leikkiä lihallas.

Belog katsoi epätoivoisena, kun nainen ohitti hänet kaukaa. Liian kaukaa. Kuolleet lähestyivät.